

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 27542/2023
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца NDM Leasing doo са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милица Жаркић, адвокат из ..., против туженог АА, са пребивалиштем на ..., чији је пуномоћник Владан Стојиљковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3349/23 од 28.06.2023. године у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3349/23 од 28.06.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 7013/18 од 14.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично је одржано на снази решење о извршењу Првог основног суда у Београду ИИв 684/15 од 01.10.2015. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу као правном следбенику HETA LEASING DOO BEOGRAD, исплати износ од 13.295.954,48 динара, са законском затезном каматом почев од 03.09.2015. године до исплате, као и износ од 97.500,00 динара на име трошкова поступка. Ставом другим изреке, укинута је решење о извршењу Првог основног суда у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 3,67,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.09.2015. године до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 420.750,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3349/23 од 28.06.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и одбијени захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, који као неблагоприятан није цењен.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...10/2023, у даљем тексту ЗПП), на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Неосновано се ревизијом указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер другостепени суд није ценио да ли менице представљају веродостојне исправе о дугу туженог. Ово стога, што је другостепени суд, ценећи наводе жалбе туженог да менице које је он издао у своје име као средство обезбеђења дуга привредног друштва чији је законски заступник био не представљају веродостојне исправе, узевши у обзир садржину меница закључио да оне по својој садржини испуњавају услове за веродостојну исправу, дајући за своју оцену разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је правни следбеник „Нуро Алре Адриа Leasing“ доо, које је код Агенције за привредне регистре 2014. године променило назив у Нета Leasing доо, а затим у NDM Leasing доо. Правни претходник тужиоца је са привредним друштвом „Silla Ing Beograd – Umka“, чији је законски заступник био тужени, склопио шест уговора о финансијском лизингу чији су бројеви и датуми наведени у нижестепеним пресудама. Тужени је као физичко лице на име средстава обезбеђења наведених уговора правном претходнику тужиоца предао шест бланко меница без протеста са уписаним датумом 31.05.2018. године, серијских бројева наведених у нижестепеним судовима, које је тужилац сагласно споразумима о испуњавању бланко потписаних меница од 31.05.2010. године, попунио на износе ближе наведене у нижестепеним пресудама, све са роком доспећа од 11.08.2015. године. Правни претходник тужиоца је 04.09.2015. године, Првом основном суду у Београду поднео предлог за извршење на основу веродостојних исправа – наведених меница. Први основни суд у Београду је решењем ИИВ 684/2015 од 01.10.2015. године усвојио предлог тужиоца као извршног повериоца и обавезао туженог као извршног дужника на плаћање 13.295.958,15 динара и трошкова извршног поступка од 97.500,00 динара. Тужени је на ово решење изјавио приговор, па је Први основни суд у Београду решењем од 17.05.2016. године ставио ван снаге решење о извршењу и затим на основу исправке решења од 29.12.2016. године, предмет доставио Вишем суду у Београду. Током парничног поступка је утврђено да је тужени био законски заступник „Silla Ing Beograd – Umka“, које је као корисник, односно прималац лизинга са правним претходником тужиоца закључило шест уговора о финансијском лизингу на основу којих су кориснику лизинга предате уговорене покретне ствари. Прималац лизинга се као уговорна страна обавезао да даваоцу лизинга плаћа месечне рате на начин како је то уређено уговорима. Овде тужени, као менични дужник 30.05.2010. године је на име обезбеђења ових уговора правном претходнику тужиоца предао шест бланко потписаних меница без протеста, уз писане споразуме за сваку од наведених меница, по којима правни претходник тужиоца у свако доба може попунити менице уколико главни дужник, Предузеће „Silla Ing Beograd – Umka“, не плаћа лизинг рате, те и надаље у случају неиспуњења уговора и њиховог раскида. Главни дужник Предузеће „Silla Ing Beograd – Umka“, није испуњавао своје

уговорне обавезе због чега је правни претходник тужиоца крајем 2012. године једнострано раскинуо уговоре о финансијском лизингу, након чега је прималац лизинга даваоцу лизинга вратио предмете лизинга, али и даље није платио неисплаћене рате лизинга нити преостале рате, због чега је инициран извршни поступак на основу меница као веродостојних исправа које је тужени као физичко лице дао као средство обезбеђења и извршења наведених уговора. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Биљане Јовановић, произлази да висина дуга по уговорима о финансијском лизингу на дан подношења предлога за извршење 04.09.2015. године износи 108.600,55 евра што у динарској противвредности износи 13.295.954,48 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба чланова 2, 7, 8. став 2, 29, 31. и 107. Закона о меници, тужбени захтев усвојио, оценивши да је тужилац као правни следбеник даваоца лизинга активно легитимисан у овом спору, а да је тужени као издавалац меница дужан да исплати износе на које менице гласе.

Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду, оценивши да менице које је тужени као физичко лице предао правном претходнику тужиоца представљају веродостојне исправе а споразуми о њиховом попуњавању представљају овлашћење даваоцу лизинга, овде тужиоцу и његовим правним следбеницима, да исте попуни и активира уколико главни дужник не изврши обавезе из уговора о финансијском лизингу закључених са правним претходником тужиоца. На дан попуњавања меница, за то је био овлашћен тужилац као привредно друштво које је 21.11.2014. године променило пословни назив, чиме није промењен правни субјективитет, већ само назив правног лица, због чега није постојала сметња да се као корисник меница упише тужилац. Сагласно одредби члана 395. ЗОО, попуњавање меница је претходило спровођењу скраћеног извршног поступка, односно извршног поступка на основу веродостојне исправе, те је давалац лизинга без обзира на чињеницу што су се лизинг рате везивале за евро могао меницу попунити у динарима, имајући у виду да је управо обавеза главног дужника гласила да се исплата врши у динарској противвредности. Обавеза туженог је обавеза меничног дужника који је предатим средствима обезбеђења гарантовао за испуњење шест уговора о финансијском лизингу, због чега њиховим раскидом због неизвршења не престаје његова обавеза као меничног дужника сходно одредби члана 132. ЗОО, па је тужилац имао право да активира ове менице као веродостојне исправе.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови оценили да је тужилац као правни следбеник даваоца лизинга активно легитимисан у овом спору, да је у том својству био овлашћен да попуни шест бланко меница без протеста које је тужени у своје име предао његовом правном претходнику као средство обезбеђења потраживања према привредном друштву примаоцу лизинга, те да је тужилац менице попунио у свему у складу са споразумима о испуњавању бланко потписаних меница које су за сваку од меница закључили менични поверилац (правни претходник тужиоца) и тужени као менични дужник.

Цењени су остали наводи ревизије, међутим, како се њима понављају жалбени разлози које је другостепени суд у побијаној пресуди ценио и о њиховој неоснованости се детаљно разјаснио, то они неће бити образлагани.

Правилна је и одлука о трошковима спора, јер је донета правилном применом одредаба чл.153. став 1. 154. ст.1. ЗПП, уз правилан обрачун по АТ и ТТ и Закона о судским таксама.

На основу изложеног применом одредбе члана 414. став 1. и 2. ЗПП, донета је одлука као у ставу првом изреке.

Тужени није успео у поступку ревизије, а одговор на ревизију тужиоца је неблаговремен, због чега није ни разматран, па је применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, донета одлука као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић